

UZASADNIENIE

Ł. S. (1) został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 22 grudnia 2003 roku, sygn. akt II K 590/03 za czyn z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. popełniony w dniu 25 sierpnia 2003 r. na 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat tytułem próby i na podstawie art. 33§2 k.k. na karę 10 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 04 stycznia 2007 r., sygn. akt XI Ko 403/06, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zarządzono;
2. Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 13 stycznia 2004 roku, sygn. akt VI K 479/03 za czyn z art. 208 k.k. popełniony w dniu 17 lipca 2003 r. na karę 30 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 złotych;
3. Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 22 marca 2004 roku, sygn. akt VI K 479/03 za czyn z art. 278§1 k.k. popełniony w dniu 19 marca 2003 r. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;
4. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 21 kwietnia 2004 roku, sygn. akt II K 1231/02 za czyn z art. 281 k.k. popełniony w dniu 15 października 2002 roku na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, na podstawie art. 33 §2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych. Wykonanie kary pozbawienia wolności zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy 04 stycznia 2007 r.;
5. Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 05 kwietnia 2005 roku, sygn. akt VI K 121/05 za czyn z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. popełniony w dniu 19 stycznia 2005 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,
6. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 10 października.2006 roku, sygn. akt II K 409/05 za czyn z art. 193 k.k. i art. 288 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełniony w dniu 26 lutego 2005 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby, na podstawie art. 71 §1 k.k. karę grzywny w rozmiarze 20 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych. Wykonanie kary pozbawienia wolności zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy 21 czerwca 2007 r.,
7. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 24 maja 2007 roku, sygn. akt II K 633/06 za czyn z art. 222§1 k.k. i art. 224§2 k.k. i art. 226§1 k.k. w zw. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełniony w dniu 15 czerwca 2006 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 222§1 k.k. i art. 224§2 k.k. i art. 226§1 k.k. w zw. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełniony w dniu 15 czerwca 2006 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 226§1 k.k. popełniony w dniu 15 czerwca 2006 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, w miejsce których wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności
8. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 30 listopada 2007 r., sygn. akt II K 544/07
9. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 07 marca 2008 roku, sygn. akt II K 172/07 za czyn z art. 288§1 k.k. popełniony w dniu 04 grudnia 2006 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności
10. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 07 lipca 2009 r., sygn. akt IV K 195/09 za czyn z art. 242§3 k.k. popełniony w okresie od 17 grudnia 2008 r. do 20 lutego 2009 r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności
11. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 29 stycznia 2010 r., sygn. akt II K 247/09 za czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełniony w dniu 17 stycznia 2009 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

12. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 24.03.2011 r. sygn. akt II K 326/10 za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 24 kwietnia 2003 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w rozmiarze 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych i za czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony 25 kwietnia 2003 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w miejsce których wymierzono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- które to wyroki zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie II K 970/10;

13. Sądu Rejonowego w Wejherowie, IX Zamiejscowego Wydziału Karnego w Pucku z dnia 25 marca 2015 roku sygn. IX K 512/14 za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od 6 do 10 lipca 2014 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania od 10 do 11 lipca 2014 roku;

14. Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 18 sierpnia 2015 r. sygn. akt II K 743/15 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 12 grudnia 2013 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód:

- odpisy orzeczeń k. 18-39, oraz akta,

- karta karna k. 12-13,

- opinia o skazanym k. 4 (51-52, 57)

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kary orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach od 1 do 12 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie II K 970/10. Wyrokiem tym rozważono wszystkie skazania Ł. S. do dnia wyrokowania, a kolejne skazania – wyrokami opisanymi wyżej w punktach 13 i 14 – nastąpiły za czyny popełnione po wydaniu wszystkich wyroków jednostkowych (z punktów 1-12), tak więc co do kar orzeczonych tymi wyrokami zachodziła tzw. powaga rzeczy osądzonej i dlatego postępowanie umorzono, stosując przepisy rządzące karą łączną przed 1 lipca 2015 roku, o czym też poniżej. Jeżeli Sąd stosowałby przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 roku umorzenie także by nastąpiło, tylko na innej podstawie prawnej, o czym również niżej.

Zagadnieniem, które wydaje się podstawowe w niniejszej sprawie jest właśnie kwestia czy należało wobec skazanego zastosować przepisy o karze łącznej w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku, czy też te, które obowiązywały w dniu orzekania, a to w kontekście art. 4§1 kk. Mówi on, że co do zasady stosuje się ustawę obowiązującą w czasie orzekania (nową), z tym jednak wyjątkiem, że jeżeli poprzednio obowiązująca jest względniejsza (korzystniejsza) dla sprawcy, stosuje się ustawę „starą”.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) „przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy”. Ustawą, „o której mowa w art. 1” jest kodeks karny w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku, a jego rozdział IX dotyczy właśnie zasad łączenia kar. Końcowa część cytowanego przepisu mówi wprost, że w sytuacji gdy zachodzi potrzeba połączenia kary orzeczonej prawomocnie po dniu 1 lipca 2015 roku stosuje się jednak przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu po 1 lipca 2015 roku. Taką niewątpliwie jest kara orzeczona wyrokiem opisanym wyżej w punkcie 14. Sąd stoi jednak na stanowisku, że mimo dosyć kategorycznego brzmienia przepisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy, w wypadku gdy prawomocne skazanie nastąpiło po 1 lipca 2015 roku, ale za przestępstwo popełnione przed tą datą i zachodzi potrzeba połączenia tej kary z inną (orzeczoną prawomocnie przed 1 lipca 2015 roku), należy rozważyć zastosowanie art. 4§1 kk i to in concreto, a więc biorąc pod uwagę względność

ustawy wobec zindywidualizowanego podsądnego (podobnie W. Wróbel, Nowelizacja prawa karnego 2015, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja, 2015, str. 911-917). Przepisy intertemporalne, a takim jest art. 19 w/w ustawy nie mogą zmieniać podstawowych zasad rządzących prawem karnym, a taką jest wyrażona w art. 4§1 kk. Tak więc także w wypadku procedowania w przedmiocie wyroku łącznego, Sąd musi „cofnąć” się do ustawy obowiązującej w chwili popełnienia czynu, za który wymierzono karę podlegającą ewentualnemu łączeniu i rozważyć jej zastosowanie zgodnie z treścią art. 4§1 kk, tu patrząc przez pryzmat art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.).

Idąc więc dalej tym tokiem rozumowania należało ustalić jakie konsekwencje dla Ł. S. miałyby zastosowanie w niniejszej sprawie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w aktualnym brzmieniu. Wydaje się, że w tej kwestii rozstrzygająca musi być wykładnia art. 85§1, 2 i 3 kk. Warto więc go wiernie zacytować:

Art. 85 § 1. Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną.

§ 2. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

§ 3. Podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu.

W nowym art. 85 § 1 kk zamieszczona została poprzednia treść art. 85 kk z wyłączeniem przesłanki, aby przestępstwa, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, popełnione zostały „zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z nich”. W konsekwencji realny zbieg przestępstw określony w poprzednim art. 85 kk przestał być przesłanką orzeczenia kary łącznej. Wydaje się więc, że na przedmiotowej zmianie skazani powinni zyskać. Trzeba jednak pamiętać, że dalsza część przepisu taką ewentualną korzyść istotnie ogranicza.

Po pierwsze podstawą orzeczenia kary łącznej względem Ł. S. nie mogłaby być kara łączna 11 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w punkcie 6 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie II K 970/10 (k. 20). Co prawda, jak wynika z art. 85 § 2 kk, w skład kary łącznej ma wchodzić również kara łączna orzeczona wobec tej samej osoby wcześniej, co nie powoduje rozwiązania węzła poprzednio orzeczonej kary o tym samym charakterze, wymierzonej w poprzednim postępowaniu, to należy zauważyć, że jej wykonanie skazany zakończył z dniem 10 października 2015 roku (k. 4), a więc nie podlega ona już wykonaniu. Ta ostatnia okoliczność powoduje, że orzeczenie kary łącznej obejmującej wspomniane 11 miesięcy pozbawienia wolności byłoby według nowych przepisów niemożliwe, w przeciwieństwie do sytuacji poprzedniej, gdy w mocy był art. 92 kk. Tak zdaniem Sądu należy rozumieć sformułowanie „podlegające wykonaniu”. Za niedopuszczalnością łączenia kar wykonanych (nie podlegających wykonaniu) przemawia wykładnia systemowa oparta właśnie na uchyleniu art. 92 kk. Skoro bowiem w systemie prawa obowiązywał przepis jednoznacznie uznający karę wykonaną za podstawę kary łącznej („wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane”), to jego wyeliminowanie trudno odczytać inaczej niż jako zmianę stanu prawnego, polegającą na wykluczeniu kary wykonanej spod kategorii kar podlegających łączeniu (podobnie A. Grześkowiak, Kodeks Karny, Komentarz, Warszawa 2015). Warto jednak pamiętać, że gdyby chcieć połączyć kary na „starych” przepisach, musiałaby zostać zachowane warunki z art. 85§1 kk mówiące o „pierwszym wyroku” w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku, a tak nie było, o czym niżej

Po drugie rezygnacja z kryterium pierwszego wyroku jako zdarzenia zamykającego grupę przestępstw objętych tą samą karą łączną nie oznacza, że może to być grupa nieograniczona. Jej wyodrębnienie nastąpiło – jak się wydaje – w art. 85 § 3 kk. Odpowiednia interpretacja tego przepisu prowadzi, zdaniem Sądu, do wniosku, że skoro podstawą kary łącznej nie może być kara orzeczona „za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa”, to żadna z

kar orzeczonych wyrokami opisanymi wyżej w punktach 13 i 14 nie podlega łączeniu z karą łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 5 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie II K 970/10 (k. 20). Od razu należy podkreślić, że treść art. 85§3 kk in fine nie wskazuje, że jego pierwsza część nie ma zastosowania do kary łącznej poprzednio orzeczonej. Chodzi o każdą karę, a więc i łączną, po rozpoczęciu i przed zakończeniem wykonania której popełniono przestępstwo (podobnie W. Wróbel, Nowelizacja prawa karnego 2015, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja, 2015, str. 500-503). Przechodząc do konkretów należy zauważyć, że karę (łączną) 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 5 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie II K 970/10 skazany zaczął odbywać najpóźniej w dniu 11 grudnia 2010 roku (k. 4 i 20v). Zakończenie wykonywania ma nastąpić 30 grudnia 2015 roku. Z kolei przestępstwa, za które Ł. S. został skazany wyrokami opisanymi wyżej w punktach 13 i 14 zostały przez niego popełnione odpowiednio w okresie od 6 do 10 lipca 2014 roku (k. 36) i 12 grudnia 2013 roku (k. 39). Popełnił więc je po rozpoczęciu i przed zakończeniem wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności, o której mowa wyżej. Niczego zdaniem Sądu w tej sytuacji nie zmienia fakt, że z dniem 26 lipca 2012 roku skazany uzyskał warunkowe przedterminowe zwolnienie (k. 28), które odwołano postanowieniem z 1 września 2014 roku (k. 30), w wyniku czego 14 listopada 2014 roku powrócił do zakładu karnego. Kara ta nie została jeszcze odbyta, o czym świadczy treść art. 82§1 kk w rozumowaniu a contrario – „jeżeli w okresie próby i w ciągu 6 miesięcy od jej zakończenia nie odwołano warunkowego zwolnienia, karę uważa się za odbytą z chwilą warunkowego zwolnienia”. Konkludując podlegające wykonaniu kary orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach 13 i 14 z karą łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 5 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie II K 970/10 nie podlegałyby połączeniu według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015 roku. Konsekwencją takiego wniosku byłaby konieczność umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego w zakresie połączenia tych kar z nadal odbywaną przez skazanego karą 2 lat pozbawienia wolności opisaną wyżej.

Na marginesie należy wspomnieć, że Sąd aktualnie stoi na stanowisku, iż tymczasowe aresztowanie w danej sprawie nie może być traktowane jako „początek wykonywania” kary w kontekście art. 85§3 kk i to, jak się wydaje, nawet po prawomocnym jego zaliczeniu na poczet orzeczonej kary. Skazany był tymczasowo aresztowany w sprawie II K 633/06 Sądu Rejonowego w Inowrocławiu (k. 29-10 akt II K 970/10) jeszcze w 2006 roku, tak więc uznając tymczasowy areszt jako początek wykonywania kary, według nowych przepisów nie można by połączyć mu żadnej kary za przestępstwo popełnione pomiędzy 15 czerwca 2006 roku a 30 grudnia 2015 roku. Wydaje się, że tak samo nie można traktować zatrzymania. Kwestie te nie miały bezpośredniego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (skazany po wyroku zaczął karę odbywać w 2010 roku), aczkolwiek niewątpliwie należy tę kwestię jasno rozstrzygnąć.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd doszedł (na moment wyrokowania) do przekonania, że względem Ł. S. należało zastosować – w myśl art. 4§1 kk – przepisy o karze łącznej w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku i ten tok rozumowania zostanie przedstawiony poniżej, posługując się zresztą brzmieniem przepisów przed ich zmianą.

Zgodnie z art. 85 kk orzeczenie kary łącznej, a więc w tym wypadku wydanie wyroku łącznego, jest możliwe jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. „Zawarty w art. 85 k.k. zwrot: ‘zanim zapadł pierwszy wyrok’ odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa.” (Uchwała SN z 25.02.2005 r., w sprawie I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, Sąd orzeka karę łączną, stosując przepisy rozdziału IX Kodeksu Karnego.

Prosta analiza dat wyroków i dat popełnienia przestępstw, a także fakt, że co do części orzeczonych kar zapadł już prawomocny wyrok łączny, wskazują, że w niniejszym układzie procesowym występowały dwie grupy wyroków / kar/, które podlegały łączeniu. Pierwszą tworzyły wyroki opisane w punktach 1-12, które też zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie II K 970/10. Drugą grupę tworzyły z kolei wyroki opisane w punktach 13-14 i dotyczyły one przestępstw popełnionych odpowiednio w okresie od 6 do 10 lipca 2014 roku i 12 grudnia 2013 roku, a więc po 24 marca 2011 roku, dniu wydania ostatniego chronologicznie

wyroku (II K 326/10), który stanowił podstawę orzeczenia kar łącznych wspomnianym wyrokiem łącznym SR w Inowrocławiu (k. 19).

W przypadku pierwszej grupy wyroków procedowanie w ich przedmiocie byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*, a więc zakazu ponownego orzekania w tej samej sprawie. W orzecznictwie i to również Sądu Okręgowego w Toruniu, ugruntowany jest już pogląd, że problem powagi rzeczy osądzonej wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. może wystąpić w procesie karnym także w odniesieniu do wyroku łącznego. Przesłanka ta ma charakter bezwzględny i zachodzi wówczas, gdy będące przedmiotem obecnego postępowania skazania, były już przedmiotem wcześniejszego prawomocnie zakończonego postępowania. Mając zatem na uwadze powyższe rozważania na podstawie art. 572 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk Sąd umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami opisanymi we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia (punkt IV wyroku) w punktach od 1 do 12. Łączeniu podlegały więc wyłącznie kary orzeczone w wyrokach opisanych wyżej w punktach 13 i 14.

Granice kary łącznej pozbawienia wolności określa art. 86 § 1 kk. Zgodnie z jego treścią, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji) poprzez orzeczenie jako kary łącznej kary w wymiarze powyżej najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, a poniżej sumy tych kar (zasada asperacji) do sumy tych kar (zasada kumulacji). Jak wskazano w orzecznictwie, wydając wyrok łączny, Sąd powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (m.in. wyr. SN z dnia 25 października 1983 roku, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65). „W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największa - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motyw bądź pobudki stymulujące sprawę, rodzaj i formę winy itd.” (wyr. SA w Krakowie z 19 stycznia 2005 roku, II AKa 274/04, KZS 2005/1/14). Ponadto, wskazuje się, iż zastosowanie zasady „pełnej” absorpcji lub „pełnej” kumulacji jest rozstrzygnięciem skrajnym, zaś przeciwko zastosowaniu zasady „pełnej” absorpcji przemawia brak szczególnie bliskich powiązań - tak czasowych, jak i rodzajowych - pomiędzy przypisanymi oskarżonemu czynami (wyr. SA w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku, II AKa 80/06, LEX nr 183575). „Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego (wyr. SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03, LEX nr 183336).

Trzy przestępstwa, za które orzeczono kary podlegające łączeniu Ł. S. popełnił na przestrzeni ponad pół roku – od 12 grudnia 2013 roku do 10 lipca 2014 roku. Były to tzw. kradzieże sklepowe z art. 278§1 kk, a więc przestępstwa podobne, popełnione w warunkach recydywy z art. 64§1 kk. Pokrzywdzeniu byli różni. Sąd procedował w granicach od 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd zastosował w tym wypadku zasadę asperacji biorąc pod uwagę z jednej strony więź czasową popełnionych przestępstw, a z drugiej charakter podobieństwa między nimi i wymierzył Ł. S. karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a więc tylko jeden miesiąc ponad ustawowe minimum. Kara ta jest w ocenie Sądu karą sprawiedliwą, zgodną z dyrektywami jej wymiaru.

Na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okres zatrzymania w sprawie IX K 512/14, opisanej wyżej w punkcie 13.

Z uwagi na trudną sytuację materialną skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności, zwolniono go od wydatków, którymi obciążono Skarb Państwa (art. 624§1 kpk).

O kosztach nieopłaconej obrony udzielonej skazanemu Ł. S.z urzędu, orzeczono po myśli § 14 ust. 5 pkt. 3 i w zw. § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Kończąc należy jednak podkreślić, że Sąd po ponownej analizie sytuacji prawnej i faktycznej w niniejszej sprawie doszedł do przekonania, iż niepotrzebnie zastosował ustawę poprzednio obowiązującą, a więc w brzmieniu z okresu popełniania przez skazanego przestępstw. Ustawę taką, zgodnie z art. 4§1 kk, stosuje się wyłącznie wówczas jeśli jest ona względniejsza dla podsądnego, a jeżeli in concreto rodzi ona dla niego te same konsekwencje, należy stosować ustawę obowiązującą w czasie orzekania. Tak też było w niniejszej sprawie. Efekt niniejszego wyroku byłby taki sam dla Ł. S. bez względu na zastosowanie ustawy w brzmieniu aktualnym i poprzednim. Stosując więc przepisy w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku także nastąpiłoby umorzenie postępowania w zakresie objęcia wyrokami kar orzeczonych wszystkimi wyrokami opisanymi wyżej w punktach od 1 do 12, oraz połączenie kar orzeczonych dwoma ostatnimi wyrokami zgodnie z art. 19 ust 1 ustawy z 20 lutego 2015 roku. Pozostawałaby wówczas oczywiście jeszcze kwestia interpretacji art. 85§3 kk w zakresie popełnienia przestępstw opisanych wyrokami z punktów 13 i 14 po rozpoczęciu i przed zakończeniem wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności, którą skazany teraz odbywa, ale została ona już zaprezentowana wyżej. Wytlumaczeniem tej pomyłki może być tylko brak odpowiedniego doświadczenia w procedowaniu nad wyrokami łącznymi w sytuacjach opisanych w art. 19 ust 1 Ustawy z 20 lutego 2015 roku.

ZARZĄDZENIE

- 1) Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć Prok., i obrońcy,
- 2) Za 20 dni lub z apelacją.

Toruń, 6.11.15 r.